

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15566/2023
26.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић, Весне Мاستиловић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Момчиловић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Петров, адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 335/23 од 23.02.2023. године, у седници одржаној 26.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 335/23 од 23.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 335/23 од 23.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју П 349/19 од 24.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе тужену да уклони – сруши нелегализовани дограђени део помоћног објекта бр. ..., дужине 3,5 м, површине 10 м², уписаног у Лист непокретности ... КО ..., изграђен на парцели ..., у улици, као и да овласти тужилу да, уколико тужена не изврши ову радњу, тужилу о трошку тужене изврши његово уклањање. Ставом другим изреке, обавезана је тужилу да туженој накнади трошкове поступка у износу од 90.950,00 динара са законском затезном каматом, у случају доцње, од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 335/23 од 23.02.2023. године, ставом првим изреке, жалба тужиле је одбијена је, жалба тужене је делимично усвојена, делимично одбијена, па је првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што је обавезана тужилу да туженој, поред износа од 90.950,00 динара, досуђеног првостепеном пресудом, исплати износ од још 20.000,00 динара, на име накнаде трошкова поступка (укупно 110.950,00 динара) са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, док је у преосталом делу првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Тужила је таржила уклањање дограђеног дела помоћног објекта тужене тврдећи да је опасан по живот и здравље уколико дође до његовог урушавања и да је онемогућава да постави олук на свом објекту. Према утврђеном чињеничном стању непокретности парничних странака се граниче. Тужила је власник објеката (породична стамбена зграда и четири помоћна објекта) на кат. парцели ..., са земљиштем уз зграду, у улици, уписаних у Лист непокретности ... КО ..., по основу наслеђа иза смрти оца 2017. године, док је тужена власник објеката (породична кућа и помоћна зграда), као и дворишта, на кат. парцели ..., у улици, уписанх у Лист непокретности ... КО Тужена је на помоћном објекту нелегално дозидала део, коришћењем различитих материјала, који се налази уз међу – границу са парцелом тужиле, који се наслања на тужилин објекат. Дозидани део помоћног објекта није легализован, а користи га као оставу. Вештачењем је утврђено да дозидан део помоћног објекта тужене не представља опасност за тужилу (па ни за трећа лица) јер и уколико би дошло до његовог урушавања, урушио би се у двориште тужене, при чему тужила на свом објекту може несметано да постави класичан висећи олук од поцинкованог лима целом дужином према дворишту и објектима, с обзиром да непосредно испред помоћног објекта тужене може једним до два лука воду из олука спровести у своје двориште, да је постављање таквог олука једноставно и не захтева рушење помоћног објекта тужене, а да се због непостојања олука на кући тужиле вода са њеног крова слива на парцелу и објекте тужене. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, утврђено чињенично стање, начин пресуђења и разлоге који су нижестепени судови дали за своје одлуке, нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана.

О тужбеном захтеву нижестепени судови су одлучили правилном применом материјалног права, налазећи да нема места примени одредбе члана 156. ЗОО, и одредаба чланова 5. и 42. Закона о основама својинско-правних односа. Тужила у ревизији није пружила доказе о постојању различитих судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу суда.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради чинидбе поднета је 11.10.2019. године, а вредност предмета спора је означена на износ од 4.000,00 динара, али спор није суђен по правилима о споровима мале вредности.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност вредност побијаног дела предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а не ради се о спору мале вредности имајући у виду садржину тражене правне заштите, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Ивана Рађеновић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић